

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3473/2023
05.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против туженог Клиничко болничког центра “Др Драгиша Мишовић” Дедиње, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1922/23 од 19.05.2023. године, у седници одржаној 05.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1922/23 од 19.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1922/23 од 19.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 5458/21 од 22.09.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиљи на име разлике плате до минималне зараде, за период од фебруара 2019. године закључно са јуном 2021. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде материјалне штете због неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене у изрекама. Ставом петим изреке, повучена је тужба у делу у ком је тражено да се обавезе тужени да тужиљи исплати разлику плате између исплаћене плате и минималне зараде за период од јуна 2018. године закључно са јануаром 2019. године. Ставом шестим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања судских такси. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 66.000,00 динара са каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1922/23 од 19.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена

првостепена пресуда у ставу трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу седмом изреке првостепене пресуде тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка и одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова првостепеног поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаним делом пресуде је накнада штете на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Одлуке нижестепених судова, којима је одбијен тужбени захтев за исплату наведених накнада, у складу су са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Из ових разлога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, односно нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 02.07.2021. године, а вредност побијаног дела потраживања је 180.717,09 динара и овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужиље недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**